

Arrest

nr. 317 087 van 22 november 2024
in de zaak RvV X/ IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
Maurice Van Meenenplein 14/6
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat G. JORDENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Afghaanse nationaliteit en bent u Pashtoun en soennitisch moslim. U werd geboren in het dorp Ali Khel gelegen in het district Zazi (ook gekend als Aryoub) in de provincie Paktia. U hebt één jongere broer en ook één jongere zus. Uw vader had een eigen kruidenierswinkel in het dorp en ook landbouwweld waar hij gewassen op teelde. U ging zeven jaar naar school en werkte na de schooluren op het veld van uw vader. In 1397 (Gregoriaanse kalender: 21 maart 2018 – 20 maart 2019) stopte u met school omdat uw vader ook hulp nodig had in zijn winkel en thuis.

Op 01/12/1397 (Gregoriaanse kalender: 20/02/2019) tekende uw vader een contract van zes maanden met de lokale politie voor het aanleveren van goederen. Het jaar voordien had uw vader eveneens reeds zaken

geleverd aan de grenspolitie, hetgeen echter na drie maanden stopte vanwege een probleem met de betalingen. De lokale politie was gestationeerd nabij de Amerikaanse basis tussen uw dorp en het districtscentrum van Aryoub. Meestal bracht u de gevraagde goederen naar de lokale politie, en soms kwamen zij het ook zelf ophalen. Na ongeveer twee maanden ontdekten de taliban het contract tussen uw vader en de lokale politie, vermoedelijk via een andere winkelier die banden had met hen. Hierna werd uw vader drie of vier keren opgebeld door de taliban en gevraagd om te stoppen met het leveren van voedsel aan de lokale politie. Hij vertelde dit echter niet aan u maar enkel aan uw moeder en besteedde hier verder geen aandacht aan. Ongeveer een maand later liet de taliban een brief achter bij de winkel van uw vader. In deze brief werd opnieuw gevraagd om het contract met de lokale politie stop te zetten alsook om jullie te presenteren in het gebied van Rakyano op 14/10/1440 (Gregoriaanse kalender: 18/06/2019). Wanneer uw vader die avond thuiskwam vertelde hij meteen over de brief. Vervolgens belde hij de commandant van de lokale politie en ging hij hem die avond nog de brief tonen. De commandant zei echter dat hij uw vader niet kon helpen, waarna hij de nacht bij uw tante doorbracht die dichtbij de basis van de lokale politie woont. De volgende ochtend ging uw vader van bij uw tante naar Shahre Now om spullen voor zijn winkel te kopen. Hier bleef hij eveneens één nacht, waarna hij wilde terugkeren naar het dorp. Onderweg werd uw vader echter op zeer gewelddadige wijze gearresteerd door de taliban. In de late namiddag was uw vader nog niet terug in de winkel en zag u J.(...), de chauffeur waarmee hij naar Shahre Now was gegaan en die getuige was geweest van de ontvoering van uw vader. U vroeg hem waar uw vader was maar hij antwoordde u dat hij dit niet wist. Nadien ging J.(...) naar uw neef M.(...) H.(...), vertelde hij hem wat er was gebeurd met uw vader en vroeg hij uw neef om u te informeren. Toen u die avond de winkel sloot vergezelde uw neef u op uw weg naar huis en vertelde hij u wat er gebeurd was met uw vader. U bleef hierna een maand lang thuis omdat u bang was en niet naar buiten kon gaan. U vroeg hulp van de dorpsouderen en de Maliks, maar iemand kon iets doen. Zelfs de commandant van de lokale politie bezocht jullie niet en informeerde ook niet naar jullie. Hierna werd u zelf opgebeld door de taliban, waarbij ze u opnieuw vroegen om u in Rakyano te presenteren. Toen u dit aan uw paternale oom en moeder vertelde zeiden zij u dat u naar het huis van uw paternale tante (dichtbij de Amerikaanse basis) moest gaan. Twee dagen later werd u een tweede keer opgebeld door de taliban, terwijl u bij uw tante was. Ze zeiden erop dat u zich niet in Rakyano had gepresenteerd en waarschuwden dat ze u zouden doden als ze u zouden vinden. In totaal bleef u vijftien dagen in het huis van uw tante, totdat uw oom besloot dat u niet langer kon blijven, de winkel verkocht en uw vertrek regelde.

In de vierde of vijfde maand van 1398 (Gregoriaanse kalender: juli / augustus 2019) verliet u Ali Khel en reisde u met publiek transport eerst naar het provinciecentrum Gardez. Van daaruit reisde u verder naar Kabul, waar u de bus naar Nimroz nam. Met de hulp van de smokkelaar stak u per auto de grens met Pakistan over, van waaruit u verder doorreisde naar Iran en Turkije. U werd echter gearresteerd door de Turkse politie en teruggestuurd naar Iran, waar u samen met andere medereizigers ontvoerd werd voor losgeld. Zo'n zes maanden werd u vastgehouden in Iran, en werd u geslagen en mishandeld door deze ontvoerders. Uiteindelijk betaalden uw neven 2500 dollar waarna u werd vrijgelaten door deze ontvoerders, vervolgens gearresteerd werd door de Iraanse politie en teruggestuurd werd naar Nimroz. Daar nam u contact op met uw paternale oom die op zijn beurt opnieuw met de smokkelaar sprak. Na enkele dagen op hotel in Nimroz begon u opnieuw aan uw reis en kwam u binnen de maand aan in Turkije. Vervolgens bleef u negen of tien maanden in Turkije waar u werkte om uw neven terug te kunnen betalen. Toen u dit geld bijna verzameld had zei de smokkelaar dat er een groep was die naar Griekenland ging en dat u hen moest vergezellen. Jullie werden echter gearresteerd door de Griekse autoriteiten en teruggestuurd naar Turkije, van waaruit jullie per vliegtuig naar Kaboel werden gedeporteerd. Hierna kwamen uw moeder en paternale oom u opzoeken in Kabul, en sprak uw oom opnieuw met de smokkelaar waarna u voor de derde maal aan uw reis begon. Opnieuw ging u per bus naar Nimroz, van waaruit u via Pakistan en Iran naar Turkije reisde. Daar stak u de grens over met Bulgarije, en wist u via Servië, Roemenië, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk uiteindelijk België te bereiken. Op 28 juni 2021, twee dagen na uw aankomst, diende u uw verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van dit verzoek legt u volgende kopieën of foto's van documenten neer: het contract tussen uw vader en de lokale politie, een bevestiging van dit contract gestempeld door de autoriteiten, de dreigbrief van de taliban, de taskara van uw vader en het paspoort van uw moeder.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban.

*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum, met name 10/05/1384 (Gregoriaanse kalender: 01/08/2005). Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 15 juli 2021 stelt dat u ouder dan 18 jaar bent. Dat u minderjarig zou geweest zijn op het ogenblik van het indienen van uw verzoek om internationale bescherming (dd.28.06.2021) blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Zo werd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen immers vastgesteld dat u op datum van 13 juli 2021 reeds ouder was dan 18 jaar, waarbij de schatting vastgelegd werd op **22,5 jaar** met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet en dit bovendien ook blijft volhouden (CGVS p.4), ondermijnt uw geloofwaardigheid bij voorbaat.*

Daarboven past uw verklaarde minderjarigheid ook niet binnen het asielrelaas dat u naar voren schuift. Zo stelde u immers dat u in 1397 (Gregoriaanse kalender: 21 maart 2018 – 20 maart 2019) met school stopte omdat uw vader hulp nodig had thuis en in zijn winkel (CGVS p.8). Indien u werkelijk geboren werd in 2005, dan zou u destijds slechts dertien à veertien jaar oud geweest zijn, en op het ogenblik van uw vertrek in 1398 (CGVS p.4 en 29) amper veertien of vijftien jaar. Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat u, wanneer u gevraagd werd wat u juist deed in of voor de winkel van uw vader, verklaarde goederen of materialen per auto te vervoeren naar mensen of andere winkels (CGVS p.6). Ook wanneer het ging over het contract met de lokale politie, dat uw vader afsloot op 01/12/1397 (Gregoriaanse kalender: 20/02/2019), gaf u aan dat u degene was die meestal de zaken naar hun basis bracht (CGVS p.14-15). Hoewel het CGVS zich ervan bewust is dat de normen en regels wat betreft autorijden in Afghanistan, alsook de controle door de autoriteiten hierop, bijzonder afwijken van de Europese standaarden, lijkt het bijzonder weinig geloofwaardig dat u als veertienjarige met de auto van uw vader wekelijks (CGVS p.17) goederen bij de basis van de lokale politie zou afleveren.

Voorts vertonen uw verklaringen andere inconsistenties en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in vraag stellen. Zo verklaarde u tijdens uw spontane relaas onder meer dat de taliban jullie, nadat ze op de hoogte raakten van het contract met de lokale politie, begonnen te bedreigen via de telefoon (CGVS p.15). U zei meer bepaald dat ze jullie drie of vier keren belden en vroegen om het contract stop te zetten maar dat jullie die telefoontjes niet serieus namen en de samenwerking met de lokale politie verderzetten (CGVS p.15). Wanneer u later tijdens het onderhoud meer vragen gesteld werden over deze telefoontjes stelde u echter vreemd genoeg dat uw vader u hier niet over vertelde en dit enkel tegen uw moeder zei (CGVS p.19-20), hoewel u eerder liet uitschijnen dat u hier wel degelijk van op de hoogte was. U sprak immers duidelijk in de meervoudsvorm en gaf helemaal niet aan dat u destijds (nog) niets van deze telefoontjes afwist. Ook verklaarde u tijdens uw spontane relaas dat de taliban jullie een maand later een dreigbrief stuurden, maar dat u hier niet van op de hoogte was en uw vader dit enkel met uw moeder deelde (CGVS p.15). Wanneer dit later tijdens het onderhoud eveneens opnieuw ter sprake kwam stelde u echter plots dat uw vader u wel over deze brief vertelde, oftewel opnieuw het omgekeerde van wat u eerder in uw spontane relaas verklaarde. Daarbij is het weinig geloofwaardig dat uw vader u niet over de telefoontjes van de taliban zou ingelicht hebben gezien uw rechtstreekse betrokkenheid bij de zaak. Het argument dat hij niet wilde dat u bang zou zijn of u wilde beschermen van deze zorgen (CGVS p.20) kan hierbij niet overtuigen, zeker daar hij dit volgens u wel aan uw moeder vertelde en deze redenering voor haar evenzeer kon gelden. Bovendien staat dit haaks op uw verklaring dat uw vader deze telefoontjes niet serieus nam of er geen belang aan hechtte (CGVS p.15, 20). Indien uw vader deze telefoons inderdaad niet ernstig nam en dacht dat ze gepleegd werden door iemand “die niet wilde dat hij werkte” (CGVS p.20), was er immers geen reden om u hier niet over in te lichten (en uw moeder wel). Anderzijds is ook het gegeven dat uw vader deze telefoontjes niet serieus nam enigszins merkwaardig te noemen. U gaf immers zelf aan dat de moellah en de qari in uw dorp met de taliban geaffilieerd waren. Daarenboven was er naast de winkel van uw vader een winkel die uitgebaat werd door de qari, en waar vooral moellah's en andere qari's klant waren (CGVS p.19). Ook kwam de commandant van de lokale politie af en toe naar jullie winkel, net zoals twee van zijn medewerkers (CGVS p.14, 18). In uw regio lag de macht, zeker gedurende de nacht, meer bij de taliban. De regering had enkel controle op het districtsniveau, de dorpen waren meer in handen van de taliban. Uw eigen dorp werd voor ongeveer de helft gecontroleerd door de overheid, en de andere helft door de taliban (CGVS p.18-19). Dat uw vader ondanks dit alles de telefoontjes van de taliban wat betreft zijn samenwerking met de lokale politie in eerste instantie niet ernstig nam, doet wederom twifelen aan de authenticiteit van uw relaas. Verder verklaarde u dat uw vader wel bang werd toen hij de dreigbrief van de taliban kreeg (CGVS p.20), maar kan het verloop van de door u geschetste feiten na de ontvangst van deze brief evenmin overtuigen. Zo verklaarde u immers dat uw vader diezelfde avond met de brief naar de commandant van de lokale politie ging en vervolgens de nacht in het huis van uw tante (die dichtbij de basis woont) doorbracht (CGVS p.21). Het is echter opmerkelijk dat uw vader besloot om die avond nog persoonlijk met de brief naar de

commandant te gaan, terwijl hij hem evenzeer telefonisch had kunnen informeren hierover en het risico om zich nog te verplaatsen zodoende eenvoudig had kunnen vermijden. Ook kunnen er vraagtekens geplaatst worden naast de reactie van de commandant, die louter tegen uw vader zou gezegd hebben dat hij het niet wist en hem niet kon helpen (CGVS p.21). Het meest frappant is echter dat uw vader de volgende dag besloot om alsnog naar Shahre Now te gaan, om voorraad te kopen (CGVS p.15, 21), en dit vreemd genoeg ten spijt van de diverse bedreigingen van de taliban die hij intussen had ontvangen en het feit dat hij bang was geworden.

Daarnaast zijn ook uw verklaringen over het verloop van de gebeurtenissen na de arrestatie van uw vader door de taliban weinig aannemelijk en coherent. Hierover stelde u immers tijdens uw spontane relaas dat u een maand thuis bleef uit angst over wat er zou gebeuren met u (CGVS p.15). Ook later tijdens het onderhoud zei u dat u bang was, niet naar buiten of naar de stad kon gaan en een erg moeilijke maand beleefde (CGVS p.22). Tegelijkertijd verklaarde u echter merkwaardig genoeg dat u en uw familie wel hulp vroegen van de dorpsouderen wat betreft uw vaders arrestatie, en dat u meer bepaald naar de ouderenraad in het dorp ging (CGVS p.23). In deze context is het echter opvallend dat u niet weet of de ouderen ook effectief stappen ondernamen om uw vaders vrijlating te verkrijgen, hoewel u ze u zouden gezegd hebben dat de taliban uw voorstel niet aanvaardden (CGVS p.23). Minstens even eigenaardig is het gegeven dat u en uw familie de politie of andere autoriteiten niet inlichtten over uw vaders arrestatie door de taliban, met als enige verklaring dat de politie daar niets mee kan doen (CGVS p.23). Hoewel er begrip kan opgebracht worden voor de beperkte macht en middelen van de politie, en bijgevolg ook de beperkte verwachtingen, is het ietwat vreemd dat u en uw familieleden geen enkele moeite deden om de politie (of andere autoriteiten) op de hoogte te stellen. U en uw vader werkten immers samen met de (lokale) politie, en uw vader had de commandant enkele dagen eerder nog geïnformeerd over de bedreigingen die hij van de taliban had ontvangen (CGVS p.21). Mintens even twijfelachtig is de verklaring dat de commandant van de politie evenmin initiatief nam om u of uw familie te contacteren in verband met de arrestatie van uw vader door de taliban. Hij was hier immers wel degelijk van op de hoogte volgens u, via de twee Maliks van het dorp die bevriend waren met hem (CGVS p.23). Bovendien leverden u en uw vader tot voor kort goederen aan de lokale politie, en is het eveneens bedenkelijk dat er ook voor de praktische kant van deze zaak geen enkel contact meer was. Voorts is het weinig aannemelijk dat de taliban na de arrestatie van uw vader een maand zou wachten om u vervolgens (twee maal) telefonisch te contacteren en u (opnieuw) te vragen om u in Rakyano te presenteren, zoals ze eerder immers reeds deden in de brief die ze bezorgden (CGVS p.15, 20, 23). Gevraagd of u iemand inlichtte over deze telefoontjes, waren uw antwoorden daarenboven opnieuw opmerkelijk alsook inconsistent. Zo zei u immers dat u het enkel aan uw dichte vrienden vertelde, die u zag wanneer u naar het huis van uw tante ging dat dichtbij de basis gelegen is en waar de jongens cricket spelen (CGVS p.24). Gevraagd wanneer u naar het huis van uw tante ging situeerde u dit vervolgens eerst expliciet na de twee telefoontjes van de taliban, om dit quasi meteen weer te corrigeren en te stellen dat u één telefoontje thuis ontving en het tweede wanneer u bij uw tante was (CGVS p.25). Daarbij is het noemenswaardig dat u nog vijftien dagen in het huis van uw tante kon blijven en er zelfs soms buiten cricket speelde met wat vrienden (CGVS p.25), hetgeen wederom vraagtekens plaatst naast het gegeven dat u de taliban diende te vrezen. Hoewel het huis van uw tante dichtbij de basis was (CGVS p.21), het er volgens u veiliger was in vergelijking met andere plaatsen en het er (eveneens volgens u) niet mogelijk was voor iemand om u daar te arresteren of te ontvoeren (CGVS p.25), lijkt een dergelijke vorm van ontspanning minstens vreemd voor een persoon wiens vader eerder ernstig toegetakeld en onder dwang meegenomen werd door de taliban (CGVS p.22). Ook kan worden herhaald dat u zelf aangaf dat gedurende de nacht de autoriteiten wel nog beschikbaar waren in de regio maar de macht meer bij de taliban was (CGVS p.18), wat uw verklaarde veiligheid in en rond het huis van uw tante eveneens bedenkelijk maakt. Hetzelfde geldt voor het feit dat uw moeder en uw paternale oom u nog verschillende malen kwamen bezoeken bij deze tante (CGVS p.25), waarmee ze eigenlijk riskeerden uw verblijf daar te onthullen en uw veiligheid op die manier evenzeer op het spel te zetten.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De kopieën van de taskara of het Afghaans identiteitsbewijs van uw vader en het paspoort van uw moeder kunnen immers louter uw identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen, maar vormen geen bewijs voor uw verklaarde problemen met de taliban. Het contract van uw vader met de lokale politie, de bevestiging ervan door de autoriteiten en de dreigbrief van de taliban zijn eveneens kopieën waarvan eerst en vooral de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en die aan uw dossier werd toegevoegd in de blauwe map) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke

documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED)** per provincie tussen 16

augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n

170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te (district Aryoub, provincie Paktia) Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of

[individuals.pdf](#), EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 48, 48/2, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève, van de artikelen 2 en 3 van het EVRM, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, § 5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Op 16 oktober 2024 legt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad een aanvullende nota neer waarin zij een analyse maakt van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan alsook van het risico bij terugkeer na een verblijf in het buitenland en waarbij zij, behalve naar landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, verwijst naar de COI Query "Afghanistan. Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022, de "Afghanistan – Country Focus" van EUAA van december 2023, het rapport "Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan" van UNAMA van juni 2023, de COI Focus "Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban" van 14 december 2023, de "COI Query Afghanistan – Major legislative, security-related and humanitarian developments" van EUAA van 2 februari 2024 en de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024, als bijkomende informatiebronnen.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoekende partij evenmin als vluchteling erkennen of haar de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde terecht:

"Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban.

*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde geboortedatum, met name 10/05/1384 (Gregoriaanse kalender: 01/08/2005). Immers, de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 15 juli 2021 stelt dat u ouder dan 18 jaar bent. Dat u minderjarig zou geweest zijn op het ogenblik van het indienen van uw verzoek om internationale bescherming (dd.28.06.2021) blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Zo werd door het Universitair Ziekenhuis Antwerpen immers vastgesteld dat u op datum van 13 juli 2021 reeds ouder was dan 18 jaar, waarbij de schatting vastgelegd werd op **22,5 jaar** met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet en dit bovendien ook blijft volhouden (CGVS p.4), ondermijnt uw geloofwaardigheid bij voorbaat.*

Daarboven past uw verklaarde minderjarigheid ook niet binnen het asielrelaas dat u naar voren schuift. Zo stelde u immers dat u in 1397 (Gregoriaanse kalender: 21 maart 2018 – 20 maart 2019) met school stopte omdat uw vader hulp nodig had thuis en in zijn winkel (CGVS p.8). Indien u werkelijk geboren werd in 2005, dan zou u destijds slechts dertien à veertien jaar oud geweest zijn, en op het ogenblik van uw vertrek in 1398 (CGVS p.4 en 29) amper veertien of vijftien jaar. Het is dan ook bijzonder opmerkelijk dat u, wanneer u gevraagd werd wat u juist deed in of voor de winkel van uw vader, verklaarde goederen of materialen per auto te vervoeren naar mensen of andere winkels (CGVS p.6). Ook wanneer het ging over het contract met de lokale politie, dat uw vader afsloot op 01/12/1397 (Gregoriaanse kalender: 20/02/2019), gaf u aan dat u degene was die meestal de zaken naar hun basis bracht (CGVS p.14-15). Hoewel het CGVS zich ervan

bewust is dat de normen en regels wat betreft autoriteiten in Afghanistan, alsook de controle door de autoriteiten hierop, bijzonder afwijken van de Europese standaarden, lijkt het bijzonder weinig geloofwaardig dat u als veertienjarige met de auto van uw vader wekelijks (CGVS p.17) goederen bij de basis van de lokale politie zou afleveren.

Voorts vertonen uw verklaringen andere inconsistenties en onaannemelijkheden die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in vraag stellen. Zo verklaarde u tijdens uw spontane relaas onder meer dat de taliban jullie, nadat ze op de hoogte raakten van het contract met de lokale politie, begonnen te bedreigen via de telefoon (CGVS p.15). U zei meer bepaald dat ze jullie drie of vier keren belden en vroegen om het contract stop te zetten maar dat jullie die telefoontjes niet serieus namen en de samenwerking met de lokale politie verderzetten (CGVS p.15). Wanneer u later tijdens het onderhoud meer vragen gesteld werden over deze telefoontjes stelde u echter vreemd genoeg dat uw vader u hier niet over vertelde en dit enkel tegen uw moeder zei (CGVS p.19-20), hoewel u eerder liet uitschijnen dat u hier wel degelijk van op de hoogte was. U sprak immers duidelijk in de meervoudsvorm en gaf helemaal niet aan dat u destijds (nog) niets van deze telefoontjes afwist. Ook verklaarde u tijdens uw spontane relaas dat de taliban jullie een maand later een dreigbrief stuurden, maar dat u hier niet van op de hoogte was en uw vader dit enkel met uw moeder deelde (CGVS p.15). Wanneer dit later tijdens het onderhoud eveneens opnieuw ter sprake kwam stelde u echter plots dat uw vader u wel over deze brief vertelde, oftewel opnieuw het omgekeerde van wat u eerder in uw spontane relaas verklaarde. Daarbij is het weinig geloofwaardig dat uw vader u niet over de telefoontjes van de taliban zou ingelicht hebben gezien uw rechtstreekse betrokkenheid bij de zaak. Het argument dat hij niet wilde dat u bang zou zijn of u wilde beschermen van deze zorgen (CGVS p.20) kan hierbij niet overtuigen, zeker daar hij dit volgens u wel aan uw moeder vertelde en deze redenering voor haar evenzeer kon gelden. Bovendien staat dit haaks op uw verklaring dat uw vader deze telefoontjes niet serieus nam of er geen belang aan hechtte (CGVS p.15, 20). Indien uw vader deze telefoons inderdaad niet ernstig nam en dacht dat ze gepleegd werden door iemand "die niet wilde dat hij werkte" (CGVS p.20), was er immers geen reden om u hier niet over in te lichten (en uw moeder wel). Anderzijds is ook het gegeven dat uw vader deze telefoontjes niet serieus nam enigszins merkwaardig te noemen. U gaf immers zelf aan dat de moellah en de qari in uw dorp met de taliban geaffilieerd waren. Daarenboven was er naast de winkel van uw vader een winkel die uitgebaat werd door de qari, en waar vooral moellah's en andere qari's klant waren (CGVS p.19). Ook kwam de commandant van de lokale politie af en toe naar jullie winkel, net zoals twee van zijn medewerkers (CGVS p.14, 18). In uw regio lag de macht, zeker gedurende de nacht, meer bij de taliban. De regering had enkel controle op het districtsniveau, de dorpen waren meer in handen van de taliban. Uw eigen dorp werd voor ongeveer de helft gecontroleerd door de overheid, en de andere helft door de taliban (CGVS p.18-19). Dat uw vader ondanks dit alles de telefoontjes van de taliban wat betreft zijn samenwerking met de lokale politie in eerste instantie niet ernstig nam, doet wederom twijfelen aan de authenticiteit van uw relaas. Verder verklaarde u dat uw vader wel bang werd toen hij de dreigbrief van de taliban kreeg (CGVS p.20), maar kan het verloop van de door u geschetste feiten na de ontvangst van deze brief evenmin overtuigen. Zo verklaarde u immers dat uw vader diezelfde avond met de brief naar de commandant van de lokale politie ging en vervolgens de nacht in het huis van uw tante (die dichtbij de basis woont) doorbracht (CGVS p.21). Het is echter opmerkelijk dat uw vader besloot om die avond nog persoonlijk met de brief naar de commandant te gaan, terwijl hij hem evenzeer telefonisch had kunnen informeren hierover en het risico om zich nog te verplaatsen zodoende eenvoudig had kunnen vermijden. Ook kunnen er vraagtekens geplaatst worden naast de reactie van de commandant, die louter tegen uw vader zou gezegd hebben dat hij het niet wist en hem niet kon helpen (CGVS p.21). Het meest frappant is echter dat uw vader de volgende dag besloot om alsnog naar Shahre Now te gaan, om voorraad te kopen (CGVS p.15, 21), en dit vreemd genoeg ten spijt van de diverse bedreigingen van de taliban die hij intussen had ontvangen en het feit dat hij bang was geworden.

Daarnaast zijn ook uw verklaringen over het verloop van de gebeurtenissen na de arrestatie van uw vader door de taliban weinig aannemelijk en coherent. Hierover stelde u immers tijdens uw spontane relaas dat u een maand thuis bleef uit angst over wat er zou gebeuren met u (CGVS p.15). Ook later tijdens het onderhoud zei u dat u bang was, niet naar buiten of naar de stad kon gaan en een erg moeilijke maand beleefde (CGVS p.22). Tegelijkertijd verklaarde u echter merkwaardig genoeg dat u en uw familie wel hulp vroegen van de dorpsouderen wat betreft uw vaders arrestatie, en dat u meer bepaald naar de ouderenraad in het dorp ging (CGVS p.23). In deze context is het echter opvallend dat u niet weet of de ouderen ook effectief stappen ondernamen om uw vaders vrijlating te verkrijgen, hoewel u ze u zouden gezegd hebben dat de taliban uw voorstel niet aanvaardden (CGVS p.23). Minstens even eigenaardig is het gegeven dat u en uw familie de politie of andere autoriteiten niet inlichtten over uw vaders arrestatie door de taliban, met als enige verklaring dat de politie daar niets mee kan doen (CGVS p.23). Hoewel er begrip kan opgebracht worden voor de beperkte macht en middelen van de politie, en bijgevolg ook de beperkte verwachtingen, is het ietwat vreemd dat u en uw familieleden geen enkele moeite deden om de politie (of andere autoriteiten) op de hoogte te stellen. U en uw vader werkten immers samen met de (lokale) politie, en uw vader had de commandant enkele dagen eerder nog geïnformeerd over de bedreigingen die hij van de taliban had ontvangen (CGVS p.21). Mintens even twijfelachtig is de verklaring dat de commandant van de politie

evenmin initiatief nam om u of uw familie te contacteren in verband met de arrestatie van uw vader door de taliban. Hij was hier immers wel degelijk van op de hoogte volgens u, via de twee Maliks van het dorp die bevriend waren met hem (CGVS p.23). Bovendien leverden u en uw vader tot voor kort goederen aan de lokale politie, en is het eveneens bedenkelijk dat er ook voor de praktische kant van deze zaak geen enkel contact meer was. Voorts is het weinig aannemelijk dat de taliban na de arrestatie van uw vader een maand zou wachten om u vervolgens (twee maal) telefonisch te contacteren en u (opnieuw) te vragen om u in Rakyano te presenteren, zoals ze eerder immers reeds deden in de brief die ze bezorgden (CGVS p.15, 20, 23). Gevraagd of u iemand inlichtte over deze telefoontjes, waren uw antwoorden daarenboven opnieuw opmerkelijk alsook inconsistent. Zo zei u immers dat u het enkel aan uw dichte vrienden vertelde, die u zag wanneer u naar het huis van uw tante ging dat dichtbij de basis gelegen is en waar de jongens cricket spelen (CGVS p.24). Gevraagd wanneer u naar het huis van uw tante ging situeerde u dit vervolgens eerst expliciet na de twee telefoontjes van de taliban, om dit quasi meteen weer te corrigeren en te stellen dat u één telefoontje thuis ontving en het tweede wanneer u bij uw tante was (CGVS p.25). Daarbij is het noemenswaardig dat u nog vijftien dagen in het huis van uw tante kon blijven en er zelfs soms buiten cricket speelde met wat vrienden (CGVS p.25), hetgeen wederom vraagtekens plaatst naast het gegeven dat u de taliban diende te vrezen. Hoewel het huis van uw tante dichtbij de basis was (CGVS p.21), het er volgens u veiliger was in vergelijking met andere plaatsen en het er (eveneens volgens u) niet mogelijk was voor iemand om u daar te arresteren of te ontvoeren (CGVS p.25), lijkt een dergelijke vorm van ontspanning minstens vreemd voor een persoon wiens vader eerder ernstig toegetakeld en onder dwang meegenomen werd door de taliban (CGVS p.22). Ook kan worden herhaald dat u zelf aangaf dat gedurende de nacht de autoriteiten wel nog beschikbaar waren in de regio maar de macht meer bij de taliban was (CGVS p.18), wat uw verklaarde veiligheid in en rond het huis uw tante eveneens bedenkelijk maakt. Hetzelfde geldt voor het feit dat uw moeder en uw paternale oom u nog verschillende malen kwamen bezoeken bij deze tante (CGVS p.25), waarmee ze eigenlijk riskeerden uw verblijf daar te onthullen en uw veiligheid op die manier evenzeer op het spel te zetten.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen maakt u de door u aangehaalde vluchtmotieven niet aannemelijk, zodat u ter zake de vluchtelingenstatus niet kan worden toegekend.

De documenten die u neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De kopieën van de taskara of het Afghaans identiteitsbewijs van uw vader en het paspoort van uw moeder kunnen immers louter uw identiteit, nationaliteit en herkomst ondersteunen, maar vormen geen bewijs voor uw verklaarde problemen met de taliban. Het contract van uw vader met de lokale politie, de bevestiging ervan door de autoriteiten en de dreigbrief van de taliban zijn eveneens kopieën waarvan eerst en vooral de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (en die aan uw dossier werd toegevoegd in de blauwe map) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker slaagt er in het verzoekschrift niet in om de pertinente motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder, maar – zoals ook blijkt uit wat hieronder volgt – geen dienstig verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk maken.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat de beslissing van de voogddienst er zich wel degelijk in bevindt (administratief dossier, "Bijkomende informatie"). Te dezen dient benadrukt dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. De verwijzingen naar informatie inzake de onbetrouwbaarheid van medische tests en de loutere bewering dat verzoeker geen

beroep indiende bij de Raad van State omdat hij “nog geen raad had” en niet over een geldig identiteitsdocument beschikte, zijn dan ook niet dienstig. In zoverre twijfels worden geuit bij de wetenschappelijke betrouwbaarheid van de gebruikte methodes en technieken in het kader van dit medisch leeftijdsonderzoek, formuleert verzoeker in wezen wetskritiek die buiten de bevoegdheid van de Raad valt. Deze wetskritiek kan dan ook niet in aanmerking worden genomen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten. Verzoeker klaagt voorts aan dat de asielautoriteiten de bepalingen van artikel 7, §3 van de programmawet van 24 december 2002 betreffende de voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen, dat stelt dat in geval van twijfel over de uitslag van het medisch onderzoek met de jongste leeftijd rekening wordt gehouden, niet hebben nageleefd. Zijn geboortedatum werd immers willekeurig vastgesteld op “01.01.2002”, hetgeen luidens verzoeker overeenstemt met de hoogste leeftijd die uit de leeftijdstest is afgeleid. Verzoeker kan in zijn betoog in geen geval worden gevolgd. Vermits op 13 juli 2021 werd vastgesteld dat zijn leeftijd toen minstens 20,8 jaar was, hebben de asielautoriteiten met recht zijn leeftijd aangepast naar 1 januari 2001, zoals blijkt uit het administratief dossier, wel degelijk rekening houdend met de jongste leeftijd zoals uit het medisch onderzoek is gebleken. Bovendien wijzigt dit niets aan het gegeven dat verzoeker getracht heeft de Belgische asielinstanties te misleiden over zijn leeftijd. De voorstaande vaststellingen inzake verzoekers misleidende verklaringen over zijn leeftijd maken bijgevolg een negatieve indicatie uit voor wat betreft verzoekers algemene geloofwaardigheid.

Voormelde vaststellingen met betrekking tot verzoekers leeftijd, brengen met zich mee dat hij in 1397 (21 maart 2018 – 20 maart 2019) wanneer hij naar eigen zeggen met school stopte omdat zijn vader hulp nodig had thuis en in zijn winkel, in werkelijkheid minstens 17 jaar oud was hetgeen beter te rijmen valt met zijn verklaring dat hij goederen of materialen per auto vervoerde naar mensen of andere winkels. Immers, indien verzoeker werkelijk geboren werd in 2005, dan zou hij destijds slechts dertien à veertien jaar oud geweest zijn, en op het ogenblik van zijn vertrek in 1398 amper veertien of vijftien jaar. Ook de Raad is zich in navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ervan bewust dat de normen en regels wat betreft autorijden in Afghanistan, alsook de controle door de autoriteiten hierop, bijzonder afwijken van de Europese standaarden, maar acht het evenmin geloofwaardig dat verzoeker als veertienjarige met de auto van zijn vader wekelijks goederen bij de basis van de lokale politie zou afleveren. De verwijzing naar algemene informatie omtrent kinderarbeid in Afghanistan met de verklaringen dat hij uit een afgelegen dorp komt waar kinderarbeid verspreid was en geaccepteerd werd door de lokale autoriteiten en dat de politie hiertoe zelfs bijdraagt, dat hij op zeer jonge leeftijd zijn vader moest helpen terwijl hij zijn schoolopleiding voorzette, dat hij op leeftijd van 13 à 14 jaar moest stoppen met school vanwege de uiterst precaire economische situatie van zijn gezin, dat hij op 13 à 14 jarige leeftijd begon te werken in de zaak van zijn vader en hij dit werk onder het toezicht van de politie deed, kan hier dan ook geen ander licht op werpen. De verwijzing naar een YouTube video waarin een tienjarig kind op de meest banale wijze een voertuig bestuurt in een afgelegen dorp in Afghanistan volstaat evenmin om op enigerlei wijze afbreuk te doen aan de concrete vaststellingen met betrekking tot verzoeker. Het argument dat zijn kennis en geheugen aangetast kunnen zijn door zijn jonge leeftijd ten tijde van de gebeurtenissen is niet meer dan een bewering, die op generlei wijze wordt gestaafd.

Het is bovendien het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas. In de bestreden beslissing werd onverminderd het voorgaande ook vastgesteld dat verzoekers verklaringen andere inconsistenties en onaannemelijkheden bevatten die de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas verder in vraag stellen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat hij nooit geconfronteerd werd met de inconsistenties en onaannemelijkheden en in zoverre verzoeker aanvoert dat bijgevolg artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 werd geschonden, wijst de Raad erop dat dit artikel, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, voorziet dat de commissaris-generaal, in de mate van het mogelijke, de verzoeker om internationale bescherming dient te confronteren met tegenstrijdigheden. In het Verslag aan de Koning bij voormeld Koninklijk besluit van 27 juni 2018 kan ook het volgende worden gelezen: *“Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. (...) Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”*. Voormelde bepaling belet de adjunct-commissaris aldus niet om een beslissing te nemen op grond van tegenstrijdigheden of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek waarmee verzoeker niet geconfronteerd werd. Verder dient erop gewezen dat het feit dat verzoeker niet met bepaalde inconsistenties tussen zijn verklaringen werd geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Bovendien heeft verzoeker, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, middels zijn verzoekschrift ook de mogelijkheid om

toelichting te verschaffen met betrekking tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, mogelijkheid waarvan hij ook gebruik heeft gemaakt doch waarmee hij de Raad niet heeft weten te overtuigen, zoals *infra* wordt uiteengezet.

Met de enkele verklaring dat hij de meervoudsvorm gebruikte om aan te geven dat hij ook bezorgd was over de bedreigingen ook al waren die niet rechtstreeks tot hem gericht, maar via zijn vader, overtuigt hij geheel niet. Verzoeker gaat hiermee voorbij aan volgende pertinente en concrete vaststellingen: *“Zo verklaarde u tijdens uw spontane relaas onder meer dat de taliban jullie, nadat ze op de hoogte raakten van het contract met de lokale politie, begonnen te bedreigen via de telefoon (CGVS p.15). U zei meer bepaald dat ze jullie drie of vier keren belden en vroegen om het contract stop te zetten maar dat jullie die telefoontjes niet serieus namen en de samenwerking met de lokale politie verderzetten (CGVS p.15). Wanneer u later tijdens het onderhoud meer vragen gesteld werden over deze telefoontjes stelde u echter vreemd genoeg dat uw vader u hier niet over vertelde en dit enkel tegen uw moeder zei (CGVS p.19-20), hoewel u eerder liet uitschijnen dat u hier wel degelijk van op de hoogte was. U sprak immers duidelijk in de meervoudsvorm en gaf helemaal niet aan dat u destijds (nog) niets van deze telefoontjes afwist. Ook verklaarde u tijdens uw spontane relaas dat de taliban jullie een maand later een dreigbrief stuurden, maar dat u hier niet van op de hoogte was en uw vader dit enkel met uw moeder deelde (CGVS p.15). Wanneer dit later tijdens het onderhoud eveneens opnieuw ter sprake kwam stelde u echter plots dat uw vader u wel over deze brief vertelde, oftewel opnieuw het omgekeerde van wat u eerder in uw spontane relaas verklaarde. Daarbij is het weinig geloofwaardig dat uw vader u niet over de telefoontjes van de taliban zou ingelicht hebben gezien uw rechtstreekse betrokkenheid bij de zaak. Het argument dat hij niet wilde dat u bang zou zijn of u wilde beschermen van deze zorgen (CGVS p.20) kan hierbij niet overtuigen, zeker daar hij dit volgens u wel aan uw moeder vertelde en deze redenering voor haar evenzeer kon gelden. Bovendien staat dit haaks op uw verklaring dat uw vader deze telefoontjes niet serieus nam of er geen belang aan hechtte (CGVS p.15, 20). Indien uw vader deze telefoons inderdaad niet ernstig nam en dacht dat ze gepleegd werden door iemand “die niet wilde dat hij werkte (CGVS p.20), was er immers geen reden om u hier niet over in te lichten (en uw moeder wel). Anderzijds is ook het gegeven dat uw vader deze telefoontjes niet serieus nam enigszins merkwaardig te noemen. U gaf immers zelf aan dat de moellah en de qari in uw dorp met de taliban geaffilieerd waren. Daarenboven was er naast de winkel van uw vader een winkel die uitgebaat werd door de qari, en waar vooral moellah's en andere qari's klant waren (CGVS p.19). Ook kwam de commandant van de lokale politie af en toe naar jullie winkel, net zoals twee van zijn medewerkers (CGVS p.14, 18). In uw regio lag de macht, zeker gedurende de nacht, meer bij de taliban. De regering had enkel controle op het districts niveau, de dorpen waren meer in handen van de taliban. Uw eigen dorp werd voor ongeveer de helft gecontroleerd door de overheid, en de andere helft door de taliban (CGVS p.18-19). Dat uw vader ondanks dit alles de telefoontjes van de taliban wat betreft zijn samenwerking met de lokale politie in eerste instantie niet ernstig nam, doet wederom twijfelen aan de authenticiteit van uw relaas. Verder verklaarde u dat uw vader wel bang werd toen hij de dreigbrief van de taliban kreeg (CGVS p.20), maar kan het verloop van de door u geschetste feiten na de ontvangst van deze brief evenmin overtuigen. Zo verklaarde u immers dat uw vader diezelfde avond met de brief naar de commandant van de lokale politie ging en vervolgens de nacht in het huis van uw tante (die dichtbij de basis woont) doorbracht (CGVS p.21). Het is echter opmerkelijk dat uw vader besloot om die avond nog persoonlijk met de brief naar de commandant te gaan, terwijl hij hem evenzeer telefonisch had kunnen informeren hierover en het risico om zich nog te verplaatsen zodoende eenvoudig had kunnen vermijden. Ook kunnen er vraagtekens geplaatst worden naast de reactie van de commandant, die louter tegen uw vader zou gezegd hebben dat hij het niet wist en hem niet kon helpen (CGVS p.21). Het meest frappant is echter dat uw vader de volgende dag besloot om alsnog naar Shahre Now te gaan, om voorraad te kopen (CGVS p.15, 21), en dit vreemd genoeg ten spijt van de diverse bedreigingen van de taliban die hij intussen had ontvangen en het feit dat hij bang was geworden.”* De stelling dat verzoeker de meervoudsvorm gebruikte om aan te geven dat hij ook bezorgd was over de bedreigingen kan dan ook geheel niet volstaan hier een ander licht op te werpen.

Waar hij in het verzoekschrift aanvoert dat er in de notities van het persoonlijk onderhoud sprake is van een vergissing en dat dient te worden toegegeven dat *“de zin daar vreemd en duidelijk onjuist is”*, kan hij ook niet worden gevolgd. Verzoeker stelt dat in de notities van het persoonlijk onderhoud wordt aangegeven *“Dus na een maand van deze telefoontje stuurden ze ons een dreigbrief. Ik was niet op de hoogte van die brief, mijn vader deelde dit met mijn vader, dat de taliban ons een dreigbrief stuurde en dat we onze samenwerking met de lokale politie moesten stopzetten.”*, terwijl de Raad hierin leest *“Dus na een maand van deze telefoontje stuurden ze ons een dreigbrief. Ik was niet op de hoogte van die brief, mijn vader deelde dit met mijn moeder, dat de taliban ons een dreigbrief stuurde en dat we onze samenwerking met de lokale politie moesten stopzetten”* (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Verzoekers betoog kan dan ook niet ernstig worden genomen en is geheel niet bij machte de voorgaande vaststellingen in een ander licht te plaatsen.

De stelling dat hij bij nader inzien meent dat zijn vader hem niet van eerdere telefoontjes op de hoogte heeft gesteld omdat hij hem niet bang wilde maken gezien zijn jonge leeftijd in de hoop een oplossing te vinden en niet omdat hij de telefoontjes niet serieus had genomen en dat hij na ontvangst van de dreigbrief van mening was dat de situatie gevaarlijk was en besloten had verzoeker in te lichten, is niet meer dan een *post factum* verklaring om zijn eerdere verklaringen alsnog geloofwaardig te laten uitschijnen, doch kan hiertoe niet

volstaan. Het weze herhaald *“Daarbij is het weinig geloofwaardig dat uw vader u niet over de telefoontjes van de taliban zou ingelicht hebben gezien uw rechtstreekse betrokkenheid bij de zaak. Het argument dat hij niet wilde dat u bang zou zijn of u wilde beschermen van deze zorgen (CGVS p.20) kan hierbij niet overtuigen, zeker daar hij dit volgens u wel aan uw moeder vertelde en deze redenering voor haar evenzeer kon gelden. Bovendien staat dit haaks op uw verklaring dat uw vader deze telefoontjes niet serieus nam of er geen belang aan hechtte (CGVS p.15, 20).”*.

Het argument dat de standplaats van de commandant zich slechts iets meer dan een kilometer van zijn huis bevond, zodat de afstand die zijn vader moest afleggen en de genomen risico's niet groot waren, kan niet overtuigen. Indien er al geloof aan kan worden gehecht dat het om een korte afstand ging, acht de Raad het niet geloofwaardig dat verzoekers vader een dergelijk risico zou lopen te meer hij de commandant evenzeer telefonisch had kunnen informeren hierover en het risico om zich nog te verplaatsen zodoende eenvoudig had kunnen vermijden. Hierbij komt ook het gegeven dat zijn vader ondanks de diverse bedreigingen van de taliban die hij intussen had ontvangen en het feit dat hij bang was geworden, alsnog besloot om de volgende dag besloot naar Shahre Now te gaan, om voorraad te kopen. Het argument dat zijn vader er niet meer is om zijn actie uit te leggen, kan verzoekers verklaring desbetreffend niet in een ander licht plaatsen. De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

Waar verzoeker aanvoert dat hij alleen is uitgegaan om hulp te zoeken bij de ouderen alvorens het land te verlaten en, dat hij zich niet tot de politie heeft gewend omdat de politie machteloos stond bij conflicten met de taliban en alleen ouderen konden optreden als bemiddelaars en oplossingen aandragen waardoor hij de verwerende partij verwijt geen rekening te hebben gehouden met de contextuele situatie herhaalt hij slechts zijn verklaringen en bekritiseert hij de gevolgtrekking van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Ook de Raad acht het niet geloofwaardig dat verzoeker en zijn familie de politie of andere autoriteiten niet inlichtten over zijn vaders arrestatie door de taliban, met als enige verklaring dat de politie daar niets mee kan doen. Hoewel er begrip kan opgebracht worden voor de beperkte macht en middelen van de politie, en bijgevolg ook de beperkte verwachtingen, acht de Raad het in de door verzoeker uitgelegde omstandigheden niet aannemelijk dat hij of zijn familie geen enkele moeite deden om de politie (of andere autoriteiten) op de hoogte te stellen en dit omdat hij en zijn vader samenwerkten met de (lokale) politie, en zijn vader de commandant enkele dagen eerder nog geïnformeerd had over de bedreigingen die hij van de taliban had ontvangen.

Waar hij stelt dat hij gedurende vijftien dagen bij zijn tante verbleef, soms cricket speelde en dit durfde omdat het huis van zijn tante naast de basis lag en de taliban niet bij daglicht opereren, herhaalt hij opnieuw slechts zijn verklaringen. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad evenzeer vaststellen dat een dergelijke vorm van ontspanning minstens vreemd lijkt voor een persoon wiens vader eerder ernstig toegetakeld en onder dwang meegenomen werd door de taliban te meer hij zelf aangaf dat gedurende de nacht de autoriteiten wel nog beschikbaar waren in de regio maar de macht meer bij de taliban was, wat zijn beweerde veiligheid in en rond het huis van zijn tante eveneens op de helling plaatst. Hetzelfde geldt voor het feit dat zijn moeder en paternale oom hem nog verschillende malen kwamen bezoeken bij deze tante waarmee ze eigenlijk riskeerden verzoekers verblijf daar te onthullen en zijn veiligheid op die manier evenzeer op het spel te zetten.

Het verwijzen naar zijn profiel als winkelier die goederen leverde aan de lokale politie en algemene informatie desbetreffend alsook over de situatie in de oostelijke provincies volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Waar verzoeker verwijst naar de arresten van de Raad, dient erop te worden gewezen dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor de taliban.

In zijn verzoekschrift haalt verzoeker tevens een vrees aan om bij terugkeer naar Afghanistan te worden vervolgd omwille van het feit dat hij vreest als verwesterd te zullen worden beschouwd in geval van een

terugkeer naar Afghanistan op grond van het vermoeden dat hij westerse waarden geïnternaliseerd heeft of “vreemdeling of spion” geworden is.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De Taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de Taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 18). De Taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de-factoregering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de Talibanversie van de sharia (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de de-facto-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de Taliban zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de-factoregering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt zij daartoe ook het ‘*Taliban General Directorate of Intelligence*’ (GDI) en een aantal de-factostaatsinstellingen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

De Taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de-factoregering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa’s over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijsstelsel onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de-factotalibanregering, evenals de provinciale de-factoregeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de de-factoregering verboden, moeten nationale en internationale ngo’s hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kaboel verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de Taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, December 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende

kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het de-factoministerie in Kaboel (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus “*Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban*” van 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder talibanrechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle talibanrechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – i.e. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door het MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In voormeld Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een de-factorechtbank in de periode van 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers. AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende talibanopperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 130). Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hocbeslissingen, bijvoorbeeld door leden van het MPVPV en de de-factopolitie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van het MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stellen over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord geven naar het politiebureau brengen (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambtsbericht*”, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (DIS, “*Afghanistan Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p.

23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, en EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale mediaprofielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor Communicatie en Informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale medianetwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Haibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangaf dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlieten in gevaar worden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 december 2021, in EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pasjtoen-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pasjtoengebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens voormeld Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 148-149; COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: DIS, *"Afghanistan Taliban's impact on the population"*, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe de-facto-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus *"Afghanistan Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023"*, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *"Afghanistan Targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als *"verwesterd"*

worden gezien bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of buren omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan Targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa, louter omwille van zijn verblijf aldaar, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘*zina*’ kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA “*Country Guidance*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtrede (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 57-61).

Verzoeker hekelt in zijn verzoekschrift dat de verwerende partij de vraag van ‘verwestering’ niet onderzocht heeft tijdens zijn persoonlijk onderhoud en er hem geen enkele vraag werd gesteld “*over zijn levensstijl in België en de overeenstemming van die levensstijl met het Taliban-regime dat thans in Afghanistan van kracht is*”. De Raad stelt wat dit betreft vast dat verzoeker zijn verwestering en situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment ter sprake heeft gebracht als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren, hoewel hij daartoe nochtans verschillende kansen had gekregen. De Raad wijst erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is om het gehoor te sturen. Bovendien kon verzoeker in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen afleggen en via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voorleggen inzake zijn situatie als terugkeerder en zijn daaruit voortvloeiende vrees, een mogelijkheid waarvan hij middels het verzoekschrift ook gebruik heeft gemaakt.

Verzoeker wijst er in het verzoekschrift op dat hij zijn best heeft gedaan om zich te integreren in België, dat hij afkomstig is uit een geïsoleerd dorp waar gewoonten en tradities bijzonder sterk zijn, dat hij uit een meer dan bescheiden familie komt, dat hij Afghanistan meer dan drie jaar geleden heeft verlaten toen hij slechts vijftien jaar oud was, al anderhalf jaar in België woont op vormingsleeftijd, dat hij nu nog bijzonder jong is, dat hij

rookt en dat hij veel Belgische vrienden heeft zowel mannen als vrouwen, doch laat na de bewering dat hij verwesterd is concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen.

Verzoeker gaat ook voorbij aan de vaststellingen met betrekking tot zijn leeftijd en beperkt zich in het verzoekschrift verder tot het verwijzen naar de duur van zijn verblijf in België, de bewering dat zijn gedrag, waarden en uiterlijk verwesterd zijn en hij zich niet herkent in de waarden die door de taliban worden voorgestaan (gebrek aan vrijheid, strikte naleving van de islamitische wet, uiterst conservatieve perceptie van de maatschappij, verbod op vrijetijdsbesteding zoals muziek, dans,...) en dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dat hij bij een terugkeer er niet zou kunnen aarden en zijn leven er niet zou kunnen opnemen of uitbouwen, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer hij op het moment van zijn voorgehouden vertrek uit Afghanistan minstens 19 jaar oud was en er voorafgaand aan zijn vertrek heeft gewerkt, waaruit kan worden afgeleid dat hij reeds in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker omwille van de loutere duur van zijn verblijf in België, inmiddels ongeveer drieënhalf jaar, totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen of zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Hierbij dient nog aangestipt te worden dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij nog steeds contact heeft met zijn familie in Afghanistan (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8, 9). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

De Raad benadrukt verder dat een louter door tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl en/of blootstelling aan de in België geldende normen en waarden, in beginsel niet afdoende is om een beschermingsnood aannemelijk te maken. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen waarom hij zich door dit verblijf en de eventueel daarmee gepaard gaande levensstijl bij terugkeer niet zal kunnen conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Tevens komt het aan verzoeker toe om *in concreto* uiteen te zetten waarom dit verblijf en de eventueel ontwikkelde levensstijl en/of blootstelling aan de alhier geldende normen en waarden ertoe zouden leiden dat hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd en zal worden vervolgd. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Wat betreft verzoekers opmerking in zijn verzoekschrift dat hij verschillende sociale mediaprofielen heeft met name TikTok, Instagram en Facebook, stelt de Raad vast dat uit de aangereikte landeninformatie niet blijkt dat het gebruikmaken van sociale media en het hebben van profielen op sociale media zonder meer een risico op vervolging met zich meebrengt. Hoewel internationale media berichten dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media, betroffen deze echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Verzoeker beperkt zich tot een blote bewering dat hij deze profielen heeft. Verzoeker maakt verder niet aannemelijk dat hij door het loutere feit dat hij gebruik maakt van sociale media en sociale media-accounts heeft, dreigt gevisieerd te worden. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media uit te wissen of de volledige accounts te verwijderen.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift over het bewind van de taliban en hun strikte interpretatie van de sharia, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar Afghanistan, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de heersende waarden en normen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat hij Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghansen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de Taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Zoals hierboven reeds werd gesteld, kunnen stigmatisering of uitstoting echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt in het kader van zijn beschermingsverzoek echter geen concrete elementen of aanwijzingen aan waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

Verder volstaat de loutere mogelijkheid om bij terugkeer in aanraking te komen met criminaliteit op zich niet om in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Bovendien beperkt verzoeker zich wat dit betreft in zijn verzoekschrift tot het citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Verzoeker maakt zodoende niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de Taliban, die hem zou kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de Taliban verdedigde waarden.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden, kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant.

De Raad herhaalt dat verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad niet dienstig is. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden problemen met – en vrees voor – de Taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van mei 2024 (p. 101: *"Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor."*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuumstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en

humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Paktia. Uit landeninformatie blijkt dat voor de provincie Paktia geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de Country Guidance Afghanistan van mei 2024.

De door verzoeker bijgebrachte informatie werpt hier geen ander licht op.

Uit hetgeen voorafgaat dient te worden besloten dat verzoeker de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a), b) en c) van de voormelde wet kan worden toegekend.

2.4. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.5. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend vierentwintig door:

C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF